

Arrest

nr. 134 594 van 4 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, afkomstig uit Benin City, waar u geboren werd op 28 november 1989. U woonde op Medica Road in Benin city tot uw ouders uit elkaar gingen toen u ongeveer 9 jaar oud was. Sindsdien woonde u met uw broers bij uw grootmoeder in een dorp waarvan u zich de naam niet herinnert. Uw moeder verhuisde naar Italië terwijl uw vader, die nog drie andere vrouwen had, in Benin city op Upper Sapomba road woonde. Terwijl u bij uw tante woonde werd u misbruikt door een jongere broer van uw vader, die (P.) heette. Toen u elf jaar oud was ging u met uw broer (F.) bij uw tante (A.) wonen. Sindsdien zag u uw oom (P.) niet meer. Nadat u ongeveer twee jaar bij uw tante woonde, begon ze u aan te spreken op het feit dat uw moeder haar geen geld meer stuurde. Ze zei dat u zou moeten vertrekken of dat ze u anders zou doden, maar u nam dit niet

serieus. Toen u 15 was, dus ongeveer twee jaar later, bedreigde uw tante u met een mes. Nu begreep u dat ze het meende en u liep het huis uit. Toen uw tante het huis verliet, ging u terug naar binnen. U smeekte haar die avond om toch te mogen blijven, maar ze zei dat u moest vertrekken. De dag erna vertrok u uit het huis en u belde uw moeder. Uw moeder stuurde u geld op. Terwijl uw tante uit huis was ging u uw spullen halen en sindsdien woonde u in een huurhuis. U hoorde niets meer van uw tante. Na twee jaar stuurde uw moeder iemand om u en uw broers te komen halen en jullie naar haar in Italië te brengen. U reisde met de man die jullie moeder gestuurd had vanuit Nigeria naar Italië op 19 mei 2007. U en uw broers bleven sindsdien bij uw moeder in Reggio Emilia. Uw moeder werkte enkele uren per dag en voorzag in jullie levensonderhoud. In 2010 keerde u terug naar Nigeria om de zus van uw moeder te bezoeken tijdens haar ziekte. Na een verblijf van ongeveer een maand keerde u terug naar Italië. In 2011 had uw moeder minder werk, ze werkte nog slechts 2 uur per dag, waarvoor ze jullie niet meer kon onderhouden. Daarom verhuisde u in maart 2012 van Reggio Emilia naar Reggio Calabria. U ging bij (J.) wonen, een vriendin van u, en probeerde werk te zoeken. Toen (J.) u huur vroeg begon u te bedelen, maar dit bracht niet voldoende op om de huur te betalen. (J.) introduceerde u in de prostitutie. U raakte zwanger van een Nigeriaanse klant, (R.). Hij zei echter niet verantwoordelijk te zijn voor het kind, omdat u een prostituee was. Nadien kwam hij niet meer bij u. U begon opnieuw te bedelen en kreeg van een vriendin de raad om in België op zoek te gaan naar (R.). U vertrok op 16 november 2013 vanuit Italië en kwam dezelfde dag in België aan. U vroeg op 18 november 2013 asiel aan in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart ongeveer twee jaar bij uw grootmoeder langs vaderskant gewoond te hebben nadat uw ouders uit elkaar gingen (zie gehoorverslag CGVS p. 4). Tijdens deze periode stelt u misbruikt te zijn door uw oom, een jongere broer van uw vader (zie CGVS p. 5). U verklaart dat uw moeder naar het huis van uw grootmoeder kwam om jullie te zien, maar dat ze u opsloten en dat uw moeder jullie niet mocht zien (CGVS p. 7). Gevraagd waarom uw moeder u niet mocht zien stelt u slechts dat ze het niet toelieten, zonder evenwel te verklaren waarom ze het niet toelieten (CGVS p. 7). Het is dan ook opmerkelijk dat uw tante, een zus van uw moeder, u en uw broer klaarblijkelijk zonder meer kon meenemen toen ze stelde dat jullie verdeeld moesten worden en dat ze twee van jullie zou meenemen en dat er twee van uw broers bij de grootmoeder zouden blijven (CGVS p. 5). U stelde naderhand uw oom niet meer gezien te hebben en bevestigde geen problemen meer met hem gehad te hebben (CGVS p. 6). Ook uw tante, bij wie u enkele jaren gewoond heeft, maar die u bedreigde en wegstuurde toen uw moeder haar geen geld meer stuurde, zag u niet meer sinds u alleen ging wonen op uw vijftiende (CGVS p. 6, 17). Aangezien u op 19 mei 2007 uit Nigeria vertrok (CGVS p. 9), verbleef u nog ongeveer twee jaar in Nigeria nadat u bij uw tante wegging, zonder nog problemen met haar te hebben. Ook uw oom gaf u geen problemen meer. Op geen enkel moment tijdens uw langdurig verblijf in Italië vroeg u asiel aan (CGVS p. 3). Er kan dan ook niet aangenomen worden dat de gebeurtenissen in uw jeugd dermate ernstig en traumatisch waren dat ze voor u een belemmering vormen om terug te keren naar Nigeria, zoals uw advocaat stelt (CGVS p. 22). Het feit dat u deze zaken nooit vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waar u nochtans gevraagd werd wat u vreest in Nigeria, bevestigt verder deze conclusie (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ en aan u voorgelezen in het Engels en door u ondertekend op 28/11/2013). U stelde in Nigeria enkel slechte levensomstandigheden te vrezen (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, in administratief dossier, pt. 3.4). Toen u tijdens uw gehoor voor het CGVS gevraagd werd waarom u naar Italië ging om uw moeder te vervoegen, in plaats van in Nigeria te blijven, stelde u slechts dat u dat u in Nigeria niets te doen had en voor uzelf moest zorgen (CGVS p. 15). Ten slotte, maar niet in het minst, blijkt dat **u in 2010 vrijwillig bent teruggekeerd naar Nigeria** (zie kopie paspoort in administratief dossier en CGVS p. 20, 21), wat onverenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstig lijden. De problemen met uw oom en met uw tante, die niet alleen lang voor uw vertrek uit Nigeria, maar ook lang voor uw terugkeer naar Nigeria plaatsvonden, kunnen dus niet worden aangenomen als gegronde redenen waarom u niet naar Nigeria zou kunnen terugkeren. Dat u in 2010 in Nigeria op familiebezoek ging toont bovendien aan dat u wel degelijk nog goede contacten heeft met sommige van uw familieleden in Nigeria, in tegenstelling tot wat uw advocaat stelt (CGVS p. 22).

Opvallend is ook dat u uw terugkeer naar Nigeria slechts toegeeft nadat u geconfronteerd werd met een stempel in uw paspoort (20 september 2010, Murtala Muhammed International Airport, Nigeria, zie kopie van origineel paspoort in administratief dossier) (CGVS p. 20). Voordien verklaarde u uitdrukkelijk (en meermaals) nooit naar Nigeria te zijn teruggekeerd sinds u in 2007 naar Italië kwam (CGVS p. 9, 19), wat de indruk geeft dat u de asielinstanties doelbewust probeerde te misleiden door terugkeer

naar Nigeria in 2010 te verzwijgen. Van een asielzoeker mag nochtans verwacht worden dat deze alle elementen in verband met zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit vanaf het begin van de asielprocedure. Tevens mag verwacht worden dat hij tijdens de ganse asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Tenzij de problemen met uw oom en uw tante tijdens uw jeugd, welke hierboven reeds besproken werden, noemt u slechts de algemene situatie in Nigeria en de problemen met Boko Haram als reden waarom u niet zou kunnen terugkeren (CGVS p. 19, 20). U verklaart echter op geen enkel moment persoonlijk problemen ondervonden te hebben als gevolg van acties van de groep Boko Haram of van leden van deze groepering.

Hoewel uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Boko Haram vanaf 2009 regelmatig aanslagen op christelijke en westerse doelwitten uitvoerde in Nigeria, blijkt evenzeer dat de federale Nigeriaanse overheid – aanvankelijk in de gedaante van president Umaru Musa Yar'Adua (moslim) en na diens dood in de gedaante van Goodluck Jonathan (christen) - wel degelijk maatregelen nam en neemt tegen het geweld vanwege Boko Haram en dat de federale Nigeriaanse overheid actief is in de bestrijding van de beweging. Er worden regelmatig leden van Boko Haram opgepakt en opgesloten en de federale overheid probeerde in 2012 ook onderhandelingen op te starten met de leiders van Boko Haram. Hieruit blijkt eveneens duidelijk dat de zones in Nigeria die werden getroffen door gewelddaden van Boko Haram hoofdzakelijk het noorden en het centrum van Nigeria betreffen. Hoewel Boko Haram het zuiden van het land blijft bedreigen werd het zuiden van Nigeria, vanwaar u - die verklaart in Benin City geboren en opgegroeid te zijn (CGVS p. 3-7) - afkomstig bent, tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noorden en het centrum van het land. Uit dit alles blijkt dat er in elk geval geen sprake is van een systematische vervolging van christenen door de beweging van Boko Haram op het hele Nigeriaanse grondgebied en dat bovendien de federale Nigeriaanse overheid actief is in de bestrijding van de beweging. Er kan evenmin worden besloten dat er actueel voor burgers afkomstig uit het zuiden van Nigeria een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legde een origineel paspoort neer bij DVZ, waarna van enkele pagina's een kopie genomen werd voor in het dossier en waaruit bleek dat u in 2010 wel degelijk terugkeerde naar Nigeria, in tegenstelling tot wat u verklaarde. U legt geen documenten voor die uw reisweg vanuit Nigeria naar Italië in 2007, vanuit Italië naar Nigeria in 2010 of vanuit Italië naar België in 2013 ondersteunen. Tijdens het gehoor werd u gevraagd om opnieuw uw origineel paspoort uit Nigeria voor te leggen, zodat dit in zijn geheel kon bekeken worden in het kader van uw asielaanvraag, en niet slechts de gekopieerde pagina's die zich op dat moment in het dossier bevonden. Er werd u ook gevraagd documenten uw verblijfsvergunning uit Italië voor te leggen. Uit het dossier blijkt echter dat u van beide slechts een kopie voorlegde. De kopie van het soggiorno dat u voorlegt toont aan dat u een tijdelijke verblijfsvergunning kreeg om familiale redenen (zie documenten administratief dossier). U legde geen documenten voor die aantonen dat u erkend werd als vluchteling of dat u in Italië subsidiaire bescherming genoot en verklaart bovendien zelf nooit eerder asiel aangevraagd te hebben (CGVS p. 3). Het commissariaat blijft dus geenszins in gebreke bij het beoordelen van uw vrees tegenover uw land van herkomst en niet tegenover Italië, aangezien uw dossier geen enkele indicatie bevat dat u in Italië internationale bescherming geniet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in wat zich aandient als een enig middel de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en "de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur en de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald de motiverings-zorgvuldigheidsverplichting. Manifeste beoordelingsfout".

Verzoekster stelt dat niet afdoende werd onderzocht waarom zij niet kan worden beschouwd als “*réfugié surplace*”. Zij verwijst naar het *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees* van UNHCR en stelt dat niet alle opgeworpen asielerargumenten (vrees voor vervolging wegens haar prostitutieverleden) door het CGVS op een afdoende wijze werden weerlegd. Het CGVS liet na om rekening te houden met het subjectieve element van verzoeksters vrees en met de vaststelling dat zij, alleenstaande moeder, in Nigeria ingevolge haar prostitutieverleden dreigt slachtoffer te worden van mensensmokkelaars, pooiers en andere malafide personen, zonder dat zij bescherming kan inroepen van de Nigeriaanse autoriteiten.

Verzoekster betoogt dat in Nigeria de rechten van (alleenstaande) vrouwen niet worden gerespecteerd en citeert een passage uit het *Human Rights Report Nigeria* van het US State Department.

Zij concludeert dat uit de beslissing niet blijkt dat haar asielaanvraag afdoende werd getoetst aan artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, aan de Vluchtelingenconventie van Genève en aan het EVRM.

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster preciseert niet welk artikel van het EVRM zij *in casu* geschonden acht, noch op welke wijze dit zou zijn geschied. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing zijn in deze beslissing in duidelijke bewoordingen opgenomen en kunnen hierin op eenvoudige wijze worden gelezen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing geheel ongemoeid laat waar terecht wordt gemotiveerd dat zij de Belgische asielinstanties doelbewust trachtte te misleiden door haar vrijwillige terugkeer naar Nigeria in 2010 te verhullen. Deze vaststelling vormt een ernstige negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

Verzoekster laat de bestreden beslissing eveneens volledig onverlet waar op omstandige wijze wordt gemotiveerd waarom zij niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar Nigeria iets te vrezen heeft van haar oom, van haar tante en van Boko Haram. Evenmin betwist zij de motivering inzake de algemene veiligheidssituatie in haar land en inzake de neergelegde documenten. De motieven ter zake vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar deze niet dienstig worden aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen.

Waar verzoekster poneert dat zij ingevolge haar prostitutieverleden dreigt in aanraking te komen met malafide personen en dat zij hiertegen geen bescherming kan inroepen van de Nigeriaanse autoriteiten, dient te worden opgemerkt dat deze op heden geopperde vrees bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Verzoekster maakte hiervan immers noch in de vragenlijst van het CGVS (administratief dossier, stuk 11) noch tijdens het gehoor bij het CGVS (administratief dossier, stuk 5) enige melding. Bovendien beperkt zij zich tot het uiten van de algemene, ongefundeerde en hypothetische bewering dat zij ingevolge haar verleden dreigt in aanraking te komen met malafide personen. Zij staft haar vrees niet, werkt deze niet nader uit en toont geheel niet aan dat of onder welke omstandigheden zij *in concreto* dreigt te worden gevisieerd. Evenmin staft zij de blote bewering dat zij, zo zij al in aanraking zou (dreigen te) komen met malafide personen, zich niet tot de Nigeriaanse autoriteiten zou kunnen wenden om hiertegen bescherming te verkrijgen.

Waar verzoekster daarnaast erop wijst dat de rechten van (alleenstaande) vrouwen niet worden gerespecteerd en citeert uit algemene informatie, dient te worden opgemerkt dat uit de door haar aangehaalde passage geheel niet kan worden afgeleid dat verzoekster bij een terugkeer naar Nigeria dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster toont vooreerst geenszins aan dat zij bij een terugkeer naar haar land als een alleenstaande vrouw kan worden beschouwd. Zo blijkt uit haar

verklaringen omtrent haar terugkeer naar Nigeria in 2010 dat zij, in tegenstelling met wat haar advocaat beweerde aan het einde van het gehoor bij het CGVS, weldegelijk nog goede contacten heeft met sommige van haar familieleden in Nigeria (administratief dossier, stuk 5, p.20-22). Daarenboven gaf verzoekster aan dat zij langs moederszijde nog veel familie heeft in Nigeria en dat haar moeder hiermee nog in contact staat, zodat zij ook hen via haar moeder kan contacteren (*ibid.*, p.11-12). Nog los van het voorgaande, kan uit de door haar geciteerde informatie geheel niet worden afgeleid dat verzoekster, louter omwille van het feit dat zij alleenstaand zou zijn, zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar haar land. Verzoekster toont niet *in concreto* aan dat of onder welke omstandigheden zij problemen zou riskeren. Bovendien mag van haar enige zelfredzaamheid worden verwacht. Zij voltooide de lagere school, leerde de stiel van kapster en ging in Italië naar een school om in een restaurant te leren werken (*ibid.*, p.12-13).

2.2.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Gelet op het voorgaande, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS